

Арка: «Засніжені гори»

Частина 3

Сніг. Гори. Холод.

Гуркіт металевих коліс розносився відлунням посеред високих гір, які ховалися за темною вуаллю ночі. Густий дим залишався темною лінією слідом за потягом, швидко розсіюючись в холодному повітрі. Томні тучі накрили небо, не дозволяючи місяцю разом з зірками показати себе, та провести мандрівників своїм сяйвом крізь темряву.

Каші, поклавши щоку на свою долоню, дивився у бік вікна. Здвинувши штору, він побачив, що за вікном було настільки темно, що хлопчик, як в дзеркалі, міг чітко роздивитися своє відображення на товстому склі.

Ніч за віконцем хоч і була майже непроглядна, але засніжені верхівки гір вже виднілися в далечі. Навіть не дивлячись на те, що поїзд щойно заїхав на гірську територію, за вікном миттєво з'явилася сніжниця, яка помірно наростала, як поїзд рухався далі поміж високих гір. Каші уважно вдивлявся у вікно, намагаючись розгледіти бодай якийсь натяк на містечко. В його голові з'являлися картинки з величними храмами, до яких ведуть протяжні кам'яні сходи, засипані снігом. Маленькі глиняні будиночки місцевих жителів, прикрашені різними візерунками та написами з мантр. І також, гостинних людей, які радісно будуть приймати гостей-монахів до себе, та вгощати їх місцевими смаколиками по типу чаю масала чи йомарі.

Через декілька хвилин, Каші набридло представляти зустріч з місцевими в себе в голові тому він вирішив спитати в Ехо. Трохи смикнувши за рукав він мовив:

- Ехо... А ти не знаєш часом, коли ми приїдемо? — жалібно промовив хлопчик.
- Ні, не знаю.
- Ще хвилин 20, і зійдемо на перон. — почувся голос за стінкою. Це був Лай Шен, який обмінявся місцем з одним з пасажирів, поки мандрівники міцно спали. Він не міг знайти собі спокою, тому прийшлося підсісти ближче. Хоч так йому здавалося, що він контролює ситуацію.
- Ехо, а ти не хочеш потім, як ми приїздимо на станцію, залишитись прямо на цьому місці, і потім знову додому повернутися, якщо він звісно в тебе є... Десь там... — Лай Шен підвівся та підійшов до них з хитрою посмішкою. Постоявши декілька секунд смакуючи ображеним видом Ехо (як йому здавалося), він сів навпроти Каші.

Ехо промовчала, склала руки на груди та повернулася до Шена боком. Каші стало ніяково від слів його наставника.

*Чай масала – чай, що приправлений молоком та спеціями.

*Йомарі (або ямарі) - непальська страва, видовженої форми з хвостиком, (схожий на кондитерський мішок за формою) з рисового борошна на пару з солодко начинкою. Вважається делікатесом.

- Майстре, не треба в такому тоні з нею розмовляти будь ласка, вона ж теж мій друг, та має почуття.
- Не має вона почуттів. Каші, хоч ти ще малий і деталі тобі знати не потрібно але ти знаєш скільки людей вона вбила просто так? Розумієш скільки життів вона обірвала? Які там почуття в того демона, скажи будь ласка? Розумієш малий, життя це така штука... Те, що ти робиш навколишнім, воно тобі має через деякий час повернутися, обов'язково. Але Ехо чомусь за свої «заслуги» не отримала гідного покарання, її життя пожаліли, на жаль. Тому нехай свої гріхи спокутує сповна проживаючи отаке от життя. Така її доля. — Шен вже хотів потягнути рукою до Ехо, але Каші боляче вдарив його по передпліччю, не давши йому спровокувати можливу бійню, через яку б Ехо могли стратити.
- Не чіпай її хоча б при мені — обурено відповів хлопчик.
- Малий, я просто хочу тебе захистити від можливої небезпеки, мій страх не безпідставний. Я був свідком її дебошу... Але я не хочу тебе в це втягувати та розповідати все детально, а то кошмари снитися будуть. — поки Шен говорив, він погладжував болюче місце на руці. На Каші він зовсім не злився. — Скоро виходимо, тому збирайся потроху. Одягайся, взувайся та чекай... — Лай Шен нарешті відійшов. Його підізвав один з буддистів на чай.

Каші провів свого вчителя поглядом, та переключився на Ехо. Він погладжував її по спині, та розвернув до себе.

- Ти як? Сподіваюсь ти не тримаєш на нього зла, бо він фактично завжди такий... Хоч це його не виправдовує... — Каші тяжко видохнув та сумно опустив голову.
- Все добре, я не злюся, мені ж не можна — з усмішкою відповіла жінка, та погладила підопічного по голові, розпатлавши йому волосся. Вона нагнулася до нього, та продовжила говорити пошепки — Я думала що мій «ображений» вигляд змусить його скоріш відстати, бо його ціль життя образити мене, а не дійти до нирвани. Але як вийшло, головне що все добре, я вже звикла.

Ехо піднялася з місця та дістала сумку хлопчика, поклавши на стіл. Звідти вони дістали теплий одяг. Каші вдягнув теплий червоний светр, а потім зеленувату куртку та туго зав'язав чобітки. Він вирішив залишитись в своїх теплих штанцях та молочному шарфі. Ехо вирішила, що краще буде вдіти на нього ще один шалік, тому взяла запасний з сумки та накрутила поверх куртки.

- Все, до підкорення гір – готовий. — мовила Ехо, поправивши на собі сіру накидку. Вони сіли на місця, чекаючи прибуття потягу на перон.

За відчуттям, пройшло десь 20 хвилин. Почувся той самий завітний гул рейок. Потяг зупиняється, та повільно заходить на перон... Голос машиніста роздається відлунням по відкритому приміщенню. Перон почав заповнюватися червоно-помаранчевими плямами, які течією текли до виходу з прибулих вагонів.

Ехо, Каші та Лай Шен вийшли з потягу останніми. Майстер повільно пішов вперед, за іншими монахами. Каші оглядався.

Перон був в більшості покритий деревом рудуватого кольору. Тепле жовтувате світло розливалось по платформі. Воно було тьмяне, погано освітлювало зону, але було відчуття затишку в цьому місці. За декілька метрів поперед Каші були двері. Напис на них він не зрозумів, але відвівши погляд, побачив мале віконце. Скоріш за все, це була як раз кімната перепочинку для машиніста або персоналу в цілому. Вокзал був з дахом, мав платформу по дві сторони, з малим поглибленням для шляху з рейок. Але по обом бокам вокзал був спеціально без стін, відкритим. Через це, завдяки вітру на станції намело трохи снігу. Він був насправді доволі великим.

Хлопчик кинув погляд на вагон, з якого вони вийшли. Там проходив їх новий знайомий. Він перевіряв, чи залишились якісь речі, які можливо було б віднести в бюро. Машиніст побачив їх, та підійшов привітатись, але як тільки він наблизився, Ехо смикнула Каші за руку та вони пішли за Лай Шеном, який вже чекав їх на виході зі станції.

- Йдемо за мною... — повільно повернувшись, Шен пішов. В його руках вже була лампа, яка яскраво горіла золотим вогнем серед помірного, темного снігопаду. На вулиці була напевно ніч?... Середовище навколо набуло темно-синього забарвлення. Десь в далечі виднілися червоні одежини. Йдучи за Шеном, поки, на жаль, виднілися лише гори, але без верхівок. Через декілька хвилин, вони нарешті ступили на доріжку, по ній вже було не так важко йти, як по снігу. Вони спускались, потім підіймались, дорога була не настільки важкою, як довгою та втомлюючою, особливо для дитини. Хоч Каші раніше проживав на вершинах, та не раз бував на різних висотах в Хейві, рівень над морем тут був більшим, тому гірська хвороба трохи давала про себе знати, але поки тільки через легкий біль в голові та запаморочення. Ніхто поки цього не помічав, а Каші сам намагався ігнорувати цей стан.

Через деякий час, вони дійшли до території містечка, але щоб дібратися до головної точки, треба було піднятися по довгим кам'яним сходам. Каші подивився на Ехо, потім підняв погляд на Шена, який вже піднявся по 5-й сходинці.

- Майстре! Не допоможете провести Ехо по сходам?... — По ній було видно, що гори теж вирішили залишити на ній слід. Голова опущена вниз, трохи зігнута постава та важке дихання.
- Звісно ні. Нехай сама якось справляється. Ну або ж сам допомагай, як вирішив з нею йти. — Він повернувся, й пішов далі вгору.
- Але ж!... Ай! Добре... — Хлопець взяв Ехо за руку, та повільно повів за собою. Підіймаючись вище, їм ставало важче. Вони втратили слід Шена, але вирішили піднятися до кінця та пошукати нагорі.

Нарешті, ступивши на кам'яну платформу, вони видихнули з полегшенням. Подивившись вперед, Каші не побачив Лай Шена, або ж хоча б монахів. Натомість, там стояла фігура невисокого зросту, з таким самим ліхтарем, як у майстра. Вона

наблизилася ближче, і почало виднітись більше деталей: ця невідома постать була у великій червоній масці, яка нагадувала азіатського дракона, прикрашена дзвіночками на пасмах спереду, які були на рівні живота, а над ними були прив'язані смарагдові скляні шарики. З цих дзвіночків продовжувалася довга червона бахрома, що майже досягала землі. Малі жовті різки виглядали з поміж густого білого волосся, яке було за довжиною до самих ніг. Очі блиснули помаранчево-голубим кольором, з білими зіницями, коли невідомий підвів ліхтар ближче до своєї «морди». Вона була трохи привідкрита, та виднілись чотири невеличких клічка та прямі зуби. Звісно ж, не справжні. Ніс маски був в тих самих кольорах як і очі, розмальованим у візерунок. Коли постать підійшла вже доволі близько, було помічено драконячий хвіст та рукавички-лапи з кігтями, де на кистях виднілось хутро. Одяг був сніжно-білий, та під маскою, на вітру розвивався білий шарф, рух якого постійно збивали хлоп'я падаючого снігу. На стегнах до колін, були наче драконячі обладунки з медальйонами по двох боках внизу. Підв'язане все діло було завдяки молочній широкій резинці та червоній товстій нитці. Хвостик був теж червоним, та на кінці виглядав як маленька молочна хмаринка. Весь одяг був засипаний снігом. Коли погляд трохи спустився вниз, вони побачили, що загадкова особистість, як здалося на перший погляд, була вдягнена лише в шкарпетках та чорних сандалях поверх, які навіть не закривали пальці. Хто його зна, може вони всі тут так з дитинства ходять...

Незнайомий «дракончик» перечепив на мізинець ліхтар та виставив два великих пальця перед грудьми, різко, але трохи витягнув руки до мандрівників, потім однією рукою вказав на себе пальцем та розвернувся, й повільно пішов.

Ехо та Каші не до кінця зрозуміли цей жест, але все одно прослідували за «драконом», бо інших варіантів в них не було. Вони не встигли зробити декілька кроків, як малий впав на коліна, обезсилений. Він намагався піднятись – але марно. Ехо прийшлося брати його на руки, та нести. Пройшовши зовсім трохи, вони здивувались, як близько вони були до монастиря. Через крижаний туман разом з поземком вони не змогли побачити його відразу. Підвівши свій погляд, вони помітили, що слід їх нового знайомого вже пропав, а Лай Шен знервовано чекав гостей, опершись під одну з колон храму. Коли він побачив дитину на руках у демона, майстер стрімголов з'їхав по сходах вниз та підійшов до них. Щоб запобігти конфлікту, вона відразу віддала Каші. Шен першим ділом оглянув на наявність ран на обличчі, та кинув злий погляд на жінку. Фиркнувши на неї, він пішов у храм, Ехо за ним.